

2003 - NAPSALI O NÁS

Obeční listy

PRO MĚSÍC A OKOLÍ

Ročník I. srpen, září, říjen

PRAPOR

List tvoří tři vodorovné pruhy – žlutý, zelený a žlutý v poměru 3 : 5 : 3, poměr šířky k délce listu je 2 : 3.

Zdůvodnění:

Prapor ponechává celou barevnou symboliku znaku (žlutá jako symbol opuky a zelená jako symbol zemědělské činnosti, lesů i plošného rozdělení). Na rozdíl od znaku je zjednodušen tím, že v prostředním zeleném poli chybí trsnatá rostlina. To umožňuje všest prapor vodorovně i svisle.

ZNAK

Ve zlatém štítě se zeleným kulem vyrůstá ze sníženého zúženého modrého vlnitého břevna zlatý rákos obecný.

Zdůvodnění:

Základem znaku je vertikální rozdělení na tři pole. V prostřední části na zeleném poli je symbolizována trsnatá rostlina, podle které je nejspíše obec pojmenována. Rostlina a obě krajová pole jsou okrově zlatá. Tato barva symbolizuje opuku, která je od pradávna základním stavebním materiálem tohoto kraje. Tato usazená hornina se v blízkosti i těžila. Dosud se láme v obci Hředle, kde jsou také nově pořádána sochařská sympozia. Starší zástavba (kostel, rodinné domky i stodoly) je v obci převážně z tohoto materiálu. Okrově zlatá má současně charakterizovat i dva hřebítky zvlněného terénu, mezi kterými obec leží – Kopanina jako nižší výběžek masivu Džbán a Barboru přecházející v Žalý. Zelená

symbolizuje zemědělskou činnost, která byla vždy základem obživy zdejších obyvatel. Chmelnice už dávno vystřídala pole s obilovinami, řepkou a bramborami. Modré vlnité břevno symbolizuje Loděnický potok zvaný Kačák a na něm kaskádu rybníků i rezervaci.

ITřtice se už může zařadit do heraldické literatury

Všeobecně je známé, že heraldika je věda o erbech. Obvykle i tušíme, že není erb jako erb. Až do dvanáctého století lze vystopovat původ erbů urozených lidí tj. šlechty a vyšších feudálů, od 15. století získávali své znaky i zbohatlí měšťané. Jenže erby mají i města a některé obce, dokonce i cechy. A zatímco na počátku dějin heraldiky mohla šlechta tvořit svá erbovní znamení zcela libovolně a dokonce i bez souhlasu vyšší moci tj. panovníka, nakonec si zmatek a chaos vynutil dvorské úředníky, heroldy, kteří vytvořili pro vznik erbů soustavu pravidel, přesné názvosloví. Zpočátku byl erbem samotný štít, který sloužil k ochraně urozeného bojovníka před sečnými i bodnými zbraněmi a snad i k rozlišení šlechticů ve válečné vřavě nebo při turnajích. Štít byl pomalován něčím, co mělo vystihovat jeho majitele. Obvykle to bylo zvíře, které nahánělo hrůzu nebo mělo posilovat majitele, rostlina či předmět (tzv. kusy obecné). Pozadí bylo geometricky členěno (heroldské kusy) a každé rozdělení dostalo i specifický název. Např. svislému pruhu se říká kůl, vodorovnému břevno a lomenému krokev. Také kříže nebo zvířata v určitém postavení se pyšní specifickými názvy. Důležité jsou i barvy. Nemohou se užívat nahodile. Na světlém pozadí musí být tmavé znamení a naopak. Světlé barvy představují dva kovy – zlato a stříbro, tmavé barvy jsou čtyři – červená, modrá, zelená a černá. Vedle toho existují kožešiny (hermelín, popelčina, zlatý hermelín). Šlechtické erby doplnila později přílba a nad ní další znamení, kterému se začalo říkat klenot. Přílbu k erbu připojovala točenice či malá korunka zvaná helmová a tyl vykrýval fafrnoch čili přikryvadlo. Od 16. století, kdy se erby začaly užívat k rozlišení majetku a moci, dostaly jeho části nový význam. Především tvar přílby a její barva rozdělovaly vyšší a nižší šlechtu, tvar koruny na štítě pak přesněji rozlišil šlechtickou hodnost. Právě požadavek zachycení důležitosti a moci majitelů rozčlenil štíty na více polí, aby bylo možné vystihnout dědictví i území. To zase přineslo přesná pravidla spojování a čtvrcení znaků. Za věrné služby mohl panovník přidat do erbu další pole nebo klenot. Tomu se říká polepšení. Mohlo jich být i několik a erby se tím ještě více zkomplikovaly. Jak je vidět, stala se heraldika opravdu samostatným oborem. Navíc každá epocha má svůj nezaměnitelný sloh, kterým se mohl pozměňovat tvar štítu a nebo způsob stylizace jednotlivých prvků. Proto jednotlivé erby jsou malým uměleckým dílem a svěřovaly se do rukou zručných dobových umělců.

Erb tedy od nejstarších dob vyjadřoval určitým způsobem hrdost vztahující se k původu. Možná i proto řada obcí či měst, kterým chyběl znak nebo prapor, se snaží tuto mezeru doplnit. A tak v nedávné minulosti požádala o schválení Poslaneckou sněmovnu nejedna obec na Rakovnicku. Zařadila se mezi ně i Třtice. A zatímco téměř všechny znaky, které byly schváleny v novodobé historii, navrhoval pan Krůta, šla si Třtice svou vlastní cestou. Znak i prapor navrhla a ke schválení výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu, podvýboru pro heraldiku a vexilologii Poslanecké sněmovny připravila i s dokumentací a kresbami Mgr. Lenka Hejdová. Návrh byl 16. dubna 2003 projednán v podvýboru pro heraldiku a vexilologii a doporučen ke schválení Poslanecké sněmovně, což dopisem oznámila Mgr. Ivana Levá, předsedkyně tohoto podvýboru. Slavnostní předání listin, opravňujících používat obecní znak a prapor, se uskutečnilo 19. června 2003 v budově parlamentu České republiky v Praze. Potvrzení uvedených symbolů předával Lubomír Zaorálek, předseda Poslanecké sněmovny, a poslankyně Jitka Němcová. Za obec je přebírali starosta obce Třtice Ing. Luboš Hejda a jejich autorka Mgr. Lenka Hejdová. Obou jsem se zeptala na osobní důvod, proč jim na znaku a praporu záleželo. „Znak i prapor jsou výrazem svébytnosti. Jistým způsobem charakterizují místo, kterému byly přirknuty. A jestliže cítíte vazbu k místu, odkud jste, odkud vedou vaše kořeny, jste-li na ně patřičně hrdý, chcete, aby i vaše malé místo bylo vidět. Aby se mohlo směle postavit vedle těch větších.“ Takhle to vidí starosta Třtice, pan Ing. Hejda. Paní Hejdová přikyvovala a nakonec doplnila: „Znak je něco, co přetrvá. Možná i proto jsem se po celou dobu bála, že nedokážu přesně vystihnout onu tajemnou zadumanost, která mě obklopila, když jsem do Třtice poprvé přijela. Ten dojem se nesmazal ani po letech, co zde bydlím. Navíc nešlo jen o dojem. Proto jsem nejprve musela malinko proniknout do heraldiky a trochu více se zabývat vlastní obcí, např. jejími dějinami, okolím, obživou obyvatel. Přitom všem jsem chtěla, aby znak patřil do doby, kdy vznikl. Aby nepředstíral starobylost a působil tak pravdivě. Jen doufám, že ho stejně pochopí i přijmou obyvatelé obce.“ A jak znak a prapor vypadají? Cituji přímo listinu, která opravňuje k jejich použití. a aby byl znak i prapor všem srozumitelný, přidávám vysvětlení obou částí tak, jak je podává jejich autorka.

Obeční listy

PRO MĚSÍČEK A OKOLÍ

Ročník I. srpen, září, říjen

Kanálstory ve Třtici

„Kanál“ nemusí být jen sídliště pro krysy, ubytovna bezdomovců nebo obhroublá nadávka (páchne to tu jako v kanále, ty jedna kanálie...), ale za jistých okolností se může stát vytouženým snem. Tentokrát opravdu nešlo o požadavky Evropské unie a ani skupina místních ekologů nezačala s fyzickým ohrožováním starosty či s obléháním rybníčků ve vsi, které bohužel často stoku či kanál připomínaly.

Zastupitelé si už před léty (někdy v r. 1996) řekli, že prioritou je zdraví místních obyvatel a pustili se do nekonečného boje s úřednickou mašinerií. Tak maličká obec jako je Třtice, která nebohatne z poplatků místních podnikatelů a je zcela odkázaná na státní přerozdělování, na vodovod a kanalizaci nikdy nemůže ušetřit. Právě proto byla potřeba získat státní dotaci. Ukázalo se, že to není vůbec jednoduché. Žádost o grant, zamítnutí, žádost o dotaci, zamítnutí... a tak dokolečka, až by to odradilo i vytrvalce, který si troufá na olympijskou medaili. Jenže starosta se prostě nedal, a když ho odněkud vyhodili dveřmi, pokusil se o vstup oknem. A tak se mu nakonec povedl tzv. husarský kousek. Získat pro Třtici státní dotaci a bankovní úvěr na výstavbu kanalizace. (Už druhé vítězství při zvelebování obce, neboť tím prvním byla dotace na vodovod.) Sehnat peníze nebylo jednoduché, jenže to je jen jedna stránka věci. Jde i o to, že způsobů zacházení s tímto domovním odpadem je více a pro svou obec musíte vybrat variantu optimální. A tak se ze starosty stal i „specialista na kanály“. Ve skutečnosti nejde jenom o kanalizační síť. Tlaková kanalizace potřebuje plastovou jímku u každého napojeného objektu, v ní speciální čerpadlo s drtičem, stavbu čističky odpadních vod a konečně tu správnou technologii čištění. Pak je třeba rozhodnout se pro kvalitní firmu, která nejen že dané věci postaví a dokončí, ale dá i záruku a po celou dobu záruky nezkrachuje. Každého ovšem vždycky zajímá, co ho to bude stát. Tak tady za připojení ke kanalizačnímu řádu zaplatil zájemce 11,5 tisíce korun včetně projektu přípojky a poplatku za stavební řízení. Jímku si musel zabudovat na vlastní náklady a také si musel zřídit místo pro instalaci ovládacího rozvaděče a napojení k elektrické síti. Nebylo to sice bez vášnivých diskusí, ale celkem o napojení projevilo zájem 155 domácností. Není divu, lidi si dobře spočítali, jak nákladné bude vyvážení jímky od firmy s licenci k zacházení s tekutým domácím odpadem, jak vysoké budou pokuty, když věrohodně neprokáží, jak obsah svých stávajících jímek likvidují, a jak pohodlné bude napojení. Samozřejmě, že provoz nebude zadarmo. Ale vezměte si, co obec získá! Předně zmizí zápach z ulice a nervozita všech, co rádobu tajně čas od času pumpovali obsahy svých jímek do povrchové kanalizace a tím i do místních rybníčků. Zmíněné rybníčky se pročistí a za čas se třeba stanou okrasou obce. Zvýší se úroveň bydlení a hodnota každého připojeného objektu,lepší se životní prostředí. Prostě a jednoduše – třtická kanálstory svůj vrchol bude mít v příštím roce. Zkušební provoz už je zahájen. Jenže to ještě není konec. Musí se získat licence k provozování vodovodu a kanalizace. Po ročním zkušebním provozu přijde vyjádření hygieniků o účinnosti čistírny odpadních vod, a pak se uvidí, jestli třtická kanálstory bude mít i svůj happyend v podobě kolaudačního rozhodnutí, konečného přiznání poskytnuté dotace a splacení úvěru. A že nic není jednoduché dokládá i fakt, že jeden z dodavatelů stačil zkrachovat..

Magdalena Pokorná

DNES

www.idnes.cz

18.4.2003

Vítězná práce druhého kola studentské soutěže: Genius loci

Soutěž pro středoškoláky

Každý je odněkud. Nechápu, že jsou lidé, kteří se za místo původu stydí. Já od svého narození bydlím ve Třtici. Mnozí jméno mé vesničky nedokáží ani vyslovit. Nejčastěji ho zkomolí na Křtice nebo Křtiny. Jenže Křtiny jsou na jižní Moravě a vynikají nádherným kostelem postaveným Janem Blažejem Aichlem ve stylu barokní gotiky. **Třtice** najdete v republice jen dvě. Jednu poblíž Náchoda a pak tu moji - na Rakovnicku. Ačkoliv jsem nahlédla do místní kroniky, neobjevila jsem nic, čím by tahle vesnička byla mimořádná. Žádná vzácná stavba, ani významný rodák. Jen obyčejné životy obyčejných lidí. Ale téměř každého z těch necelých pěti set obyvatel znám jménem. Víím, odkud je a s kým je příbuzný. Se svými vrstevníky mohu kdykoli mluvit. Třeba jen tak, přes zahrady, které se táhnou do vršku za domky a kupodivu jsou bez plotů. Kdybych potřebovala pomoci, myslím, že by stačilo zazvonit na dveře kteréhokoli souseda. Ačkoli se do škol a za prací rozjíždíme na všechny možné strany, vždycky umíme najít společnou řeč, protože nás spojují stejné chvílky, podobná práce na zahrádkách a polích a hlavně stejní sousedé. Už mnohokrát jsem se ptala sama sebe, proč mnozí v tak malé vsi mimo hlavní silniční trasy zůstávají. Žádná pracovní příležitost, žádná škola ani lékař. Pochopila jsem to teprve, když jsem několik týdnů okupovala pokojík panelového bytu své babičky v Písku. Do pátého patra lípy nešumějí! Lidi se jen ze slušnosti pozdraví. Nikdo tě neosloví jménem a nedá se jen tak do řeči. Ani hukot moře a doslova řev cikád nenahrají tiché šumění lesa, který pomalu ze všech stran odděluje **Třtici** od civilizace. Teprve z rozhovorů rodičů jsem si uvědomila, jak je pro takhle maličkou obec složité vybudovat vlastní vodovod a kanalizaci s čističkou. Ale když se chce, moc chce, a lidé se za společnou věc dokáží postavit, podaří se to u nás dříve než v mnohem větších okolních vesnicích. Nejsem tak silný patriot jako můj otec, který by půdu, co jeho rodu patří někdy od osmnáctého století, nedokázal z žádného myslitelného důvodu opustit. Nesedím ani za pecí. Myslím, že na svůj věk jsem viděla hezký kousek světa. Zámky na Loire i noblesní Paříž. Gaudiho Barcelonu, Bern i Vídeň. Procházela jsem se uličkami Říma a v Neapoli jsem vůbec neměla pocit, že teď už mohu zemřít. Koupala jsem se v Atlantiku, i ve Středozezemním moři, ráchala si nohy v Baltu i v Jadranu, dokonce i v moři Egejském. A proto netvrdím, že kaskáda rybníků, které v dostatečném oblouku obkružují moji ves, je nejlepším koupáním na světě. Jenže tady jsem doma. Mezi lidmi, kteří rozumějí každému mému slůvku a snad i záchvěvu řas. A když je mi někdy těžce na duši, před očima se mi objeví bříza, kterou táta zasadil v den, kdy jsem se narodila. Nebo zářivý západ slunce nad naším rybníkem a také záplava rudých třešní, které lze na našem dvoře trhat jen tak ze země. Místo, odkud jste, nemusí být v turistických průvodcích. Stačí, když ho nosíte v srdci.

TEREZA HEJDOVÁ, Gymnázium Zikmunda Wintra, Rakovník

Účastníci soutěže Novinářem s MF DNES v okrese Rakovník: MOA Rakovník, Gymnázium Zikmunda Wintra Rakovník, Integrovaná střední škola technická Rakovník.

- Do druhého kola soutěže Novinářem s Mladou frontou DNES poslalo své práce 19 studentů ze tří škol Rakovnicka. Jako nejzajímavější redakce vybrala příspěvek Terezy Hejdové z Gymnázia Zikmunda Wintra v Rakovníku. Ta popsala svůj vztah k vesničce, v které žije, a zamyslela se nad tím, v čem její sounáležitost k obci **Třtice** spočívá.

- Lucie Martinovská z Manažerské a obchodní akademie v Rakovníku se spíše zabývala tím, jak se obec Chrástřany, ve které žije, v poslední době rozvíjí.

zdroj: <http://mfdnes.newtonit.cz/default.asp?cache=920849>

RAPORT

ROČNÍK 13 * ČÍSLO 15

15.4.2003

Dvě varianty průmyslové zóny

NOVÉ STRAŠECÍ (bed). V úterý 8. dubna proběhlo na novostrašecké radnici jednání o výstavbě komunikace z Prahy do Karlových Varů a komunikace VI/606, která má v budoucnu spojit město Nové Strašecí s **Třticí**, Řevničovem a dalšími obcemi v tomto směru.

„Jde o to, že lidé budou moci jezdit do těchto obcí, aniž by museli používat rychlostní komunikaci a platit dálniční známku,“ uvedl starosta Jakub Kleindienst.

Výstavba uvedených komunikací má také význam pro zamýšlenou stavbu průmyslové zóny v Novém Strašecí. „Chceme, aby do projektu byla zapracována odbočka do naší průmyslové zóny, která by zajistila její obslužnost.“ Podle starosty Kleindiensta budou výstavbu komunikací financovat Stavby silnic a dálnic a s realizací se počítá zhruba za 5 až 6 let. Novostrašečtí však nechtějí ponechat nic náhodě, a proto se za účasti odborníků přípravou projektu zabývají již dnes. „Jak známo, máme vytipovány dvě lokality, kde bude průmyslová zóna stát. Buď na severozápadě nebo na severu města. Obě jsou výhodné a téměř vůbec nezatíží centrum,“ soudí starosta. K jaké variantě se nakonec radnice přikloní, záleží na tom, v jaké lokalitě se jí podaří vykoupit větší procento soukromých pozemků. „Do průmyslové zóny chceme soustředit tiché a čisté provozy, jako jsou elektronický průmysl, výroba výpočetní techniky atd. Rozhodně ne žádná chemie. Nebráníme se ani vzniku nějakého zábavního parku,“ dodává Jakub Kleindienst.

zdroj: <http://www.raport.cz/2003/cislo2003-15/clanek4.htm>